

Sygn. akt VIII C 1636/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...)

przeciwko H. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1636/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 listopada 2010 roku skierowanym przeciwko pozwanemu H. D. powód – (...) S.a.r.l. w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 256 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2007 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że przejął na podstawie umowy cesji od poprzedniego wierzyciela, wierzytelność wobec pozwanego z tytułu nieuiszczonej składki polisy ubezpieczenia. (pозew k. 2-4).

W dniu 24 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty postępowaniu upominawczym. (nakaz k. 14).

W dniu 11 lipca 2017 roku strona pozwana wniosła sprzeciw, w którym nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. (sprzeciw k.26-29).

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. Pozwany zakwestionował zasadność dochodzonego roszczenia podnosząc jednocześnie zarzut przedawnienia roszczenia. (protokół rozprawy k. 43).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2008 roku (...) S.A. V. (...) w W. oświadczyła, iż przysługuje jej wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia wierzytelność w łącznej kwocie 256 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 8 marca 2007 roku.

Tak określoną wierzytelność (...) S.A. V. (...) zbyła na rzecz (...) s.a.r.l. w (...). (okoliczności bezsporne, częściowy wykaz wierzytelności k. 8odw).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie spełnił w przedmiotowej sprawie podstawowych wymogów dowodowych.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o ubezpieczenia. Strona powodowa nie załączyła do akt sprawy ani kopii umowy łączącej pozwanego z (...) S.A. V. (...) w W. jak również innych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. Należy, bowiem zaznaczyć, iż pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie potwierdził zasadności kwoty dochodzonej pozwem.

Dodatkowo strona powodowa nie przedstawiła żadnych faktur VAT czy też not karnych, z których miały by wynikać kwoty składające się na żądanie pozwu. Strona powodowa przedstawiła jedynie częściowy wykaz wierzytelności. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości). Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi jest nikła.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swoje roszczenie, chyba, że nie są one kwestionowane. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Tym samym skoro już w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował zasadę obciążenia go kwotą dochodzoną pozwem, powód, nie zgadzając się z takim stanowiskiem strony przeciwnej, winien w odpowiedni sposób zareagować - przedstawić okoliczności faktyczne i dowody na poparcie swoich twierdzeń. Tymczasem strona powodowa nie złożyła żadnych wniosków dowodowych

Z opisanych powyżej przyczyn Sąd nie mógł również poczynić ustaleń faktycznych w szerszym zakresie. Powód nie udowodnił bowiem, że pozwana miała obowiązek zapłaty kwoty 256 zł.

Dodatkowo podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się być również skuteczny. W myśl art. 117 § 1 i 2 k.c. przedawnienie roszczeń majątkowych stanowi regułę iuris cogentis, która nie może być wyłączona lub zmieniona wolą stron. Wyjątek od wskazanej wyżej zasady mogą przewidywać wyłącznie normy o randze ustawy. Ustawowym skutkiem przedawnienia jest natomiast powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciwko komu roszczenie przysługuje, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia w drodze podniesienia odpowiedniego zarzutu (tzw. zarzutu peremptoryjnego, tj. niweczącego). Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie nie może być skutecznie dochodzone.

Pozwany skorzystał z przysługującego mu zarzutu przedawnienia i w ocenie Sądu uczynił to skutecznie. Powód nie wykazał, jakiego okresu dotyczy dochodzone roszczenie. Z załączonej kopii częściowego wykazu wierzytelności wynika, że w dniu 8 marca 2007 roku upływał termin płatności kwoty dochodzonej w pozwie. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Świadczenie pozwanego, niewątpliwie było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez ubezpieczyciela. Wobec powyższego hipotetycznie przyjmując twierdzenia powoda za udowodnione, roszczenie objęte żądaniem pozwu uległo

przedawnieniu w całości z dniem 8 marca 2010 roku. Pozew został wniesiony w dniu 4 listopada 2010 roku, a więc po upływie okresu przedawnienia.

Z tych te z względów powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.